

Lekció: Mt. 27.27-54

Textus: Ézs. 52.13-53.12

Ma a Szenvedő Szolga énekét gondoljuk végig. Több száz évvel Jézus előtt íródott ez az ének, amit Jézus követői mindig úgy olvastak, mint ami Nagypénteken teljesedett be. Engedjük, hogy ez a költemény magával ragadjon bennünket, felmutassa előttünk az Úr szenvedő szolgáját, és beletekinthessünk abba a titokba, ami Isten Fia kínhalála.

(1. A szenvedő szolga – a téma bevezetése)

„Eredményes lesz szolgám munkája, magasra emelkedik, igen hatalmas lesz. Sokan csak iszonyodtak tőle, annyira torz, nem emberi volt külseje, emberhez nem méltó volt alakja. De bámulatba ejt majd sok népet, királyok is befogják előtte szájukat, mert olyan dolgot látnak, amiről senki sem beszélt nekik, olyan dolgot tudnak meg, amiről addig nem hallottak.” (Ézs. 52.13-15)

Milyen az a te szolgád, Uram? Ki ez a te szolgád? Torz, nem emberi, emberhez nem méltó az alakja... Nem hogy nem vonzó, hanem egyenesen iszonyatot keltő. Eltorzult teste, kicsavarodott alakja, természetellenes kifeszítése – ijesztő és taszító. Ez az Úr szolgája? A te szolgád, Uram, mindenható Isten, ég és föld teremtője? Egy ilyen a te szolgád? Erre van neked szükséged? Miért ilyen? És hogyan mondhatod, hogy eredményes lesz? Sikeres, virágzó? Sikeres, virágzó a torz, az iszonyatos?

És hogyan lehetséges, hogy „bámulatba ejt majd sok népet”? Az uralkodók némulnak el szolgád előtt, és szemlélik őt félelemmel vegyes csodálattal? Hogyan lehet egyszerre taszító, és mégis megejtő? Hogyan lehet gyenge, megalázott, és mégis hatalmas, és fenséges?

A szentíróval együtt kérdezünk:

„Ki hitte volna el, amit hallottunk, ki előtt volt nyilvánvaló az Úr hatalma?”

Szeretnénk hinni, Urunk, amit emberi ész nem fogadhat be! Szeretnénk teljes szívvel bízni! Szeretnénk, ha nyilvánvalóvá lenne most is számunkra hatalmad – gyengeségedben! Kérünk, jelents ki nekünk szolgád titkát! Kérünk, hogy eltorzított voltában is ellenállhatatlanul vonzzon bennünket – magához, és te hozzád.

Ének: 225.4-7

(2. A szolga születése és növekedése - jelentéktelen)

„Mint vesszőszál, sarjadt ki előttünk, mint gyökér a szikkadt földből. Nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhettünk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhettük

volna. Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfia, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődtünk vele.” (53.2-3)

Ez a szakasz a szolga születéséről, növekedéséről szól. Hogyan is kezdődött a szolga élete? Mint vesszőszál, mint gyökér a szikkadt földből... Nem gyönyörűséges egzotikus virág, amely szépen illatozik... Nem drágafémekkel vetekedő értékű libanoni cédrus... Nem erős tölgy, vagy égbetörő jegenye... Csak egy vesszőcske. Egy átlagos, sőt, ványadt kis vesszőcske a száraz, szikkadt földben. Nincs semmi jelentőségteljes, semmi ígéretes ebben a külsőben. Nincs az Úr szolgájában semmi figyelemfelkeltő, semmi csodálatraméltó, semmi különösen értékes. Nem szép, nem vonzó. Sőt, megvetett volt, utált, akitől semmit sem vártunk. Észre sem vettük, de ha mégis, elfordítottuk az arcunkat. Eltakartuk az arcunkat, hogy ne is lássuk ezt a szárnalmas vesszőcskét. Sokkal izgalmasabbakat láthattunk, sokkal kihívóbb személyek, vonzóbb lehetőségek ejtették fogva szemünk és szívünk. A szolga jelentéktelen. Nem beszéltek róla az utcán, nem szerepelt az újságokban, a TV-ben, nem nyilatkozott, amint mikrofon erdőt tolnak az orra alá, nem lesték szavait, mozdulatait, nem rohant utána lesifotósok hada. Ő egy kisember volt, jelentéktelen, szóra sem érdemes. Így született, így nőtt fel...

Ének: 296.1-3

(3. A szolga gyógyít meg minket)

„Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza. Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.” (53.4-6)

Pedig... pedig. Mennyi mindent jelent ez a szó. Senkinek tartottuk, semmibe vettük. Nem törődtünk vele, elfordítottuk arcunk, mást kerestünk. Pedig ami vele történt, értünk történt. Ez a kicsi, ez a jelentéktelen, ez a semmi lesz az alanya mindannak, ami történt, és ami igazán számít. Csodák történtek, és a csodákat a szolga vitte végbe – vagy inkább hordozta el.

Ez a torz, iszonyatos és jelentéktelen senki – ő tett mindent! A mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Azzal, hogy magára vette mindezeket, a szolga kapott sebeket, ő tört össze, őt büntették. Mi pedig meggyógyultunk sebei által. Az ő sebei által gyógyultunk meg...

Hogyan, Uram? Sebek által gyógyulni? Más sebei, más összetörtsége, más iszonyata és kínjai – mit hoznak nekem? Mit kezdjek a szolga sebeivel? Legszívesebben kerülném a sebeket, kerülném a fájdalmakat. Ki akar beletekinteni a szolga összetörésébe? Ki akarja, hogy valaki más sebe közel kerüljön hozzám, megérintse őt? Akarom-e én, Uram, hogy szolgád sebei közel kerüljenek hozzám, hogy kínjaival valóságos kapcsolatba kerüljek? És hiszem-e, hogy az ő sebeiben gyógyulás van?

Hogyan gyógyíthat más sebe? Nem csak betegebb leszek tőle? Nem kapom el a baját, nem húz le, mint az örvény, fájdalma, nem veszek ezzel magamra újabb terheket? Hogyan hozhat gyógyulást a fájdalom, békességet a bűnhődés, életet a halál?

„Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.” Mi voltunk az akaratosak, a csökönyösek, az önfejűek, az ellenszegülők, a téged ellenzők. Hiába szóltál, szeretted, vezetted, mentünk a saját fejünk után. És mégis ő hordozta el a fájdalmat, ő vette magára a büntetést. Az ő sebeit én okoztam, az ő fájdalma az én fájdalmam, az ő büntetése az én büntetésem. Ezért kell látnom sebeidet, ezért kell azokat megérintenem, ezért kell összetörtségedet magamhoz ölelnem. Arcom nem akarom többé eltakarni előled, mert tudom, hogy sebeid árán gyógyultam meg, bűnhődésed árán nyertem békességet.

Ének: 342. 1-7

(4. A szolga alázata)

„Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán túri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját. Fogság és ítélet nélkül hurcolták el, de kortársai közül ki törődött azzal, hogy amikor kiirtják a földön élők közül, népe vétke miatt éri a büntetés?! A bűnösök közt adtak sírt neki, a gazdagok közé jutott halála után, bár nem követett el gonoszságot, és nem beszélt álnokul.” (Ézs. 53. 7-9)

Hogyan élted meg mindazt, ami veled történt? Páratlan alázatban. Haláloz az igazságszolgáltatás megcsúfolása. „Fogság és ítélet nélkül hurcolták el...” Kínoztak, büntettek, és mindeközben eltorzították az igazságot. Te vagy az igaz, aki igaztalanul szenvedett. Kiirtottak a földön élők közül, kiközösítettek népedből. A gonoszok, az istentelenek között temettek el. Nem volt helyed az igazak között – még halálodban sem! Nem volt helyed ott, ahol az igazak emlékéért ápolják és megőrzik. Halálodban is megaláztak.

Mit teszek én, amikor igazságtalanság ér? Amikor nem azt kapom, amit jogosnak vélek? Kire acsarkodom ma, mert jogtalanságot kellett elszenvednem? Hogyan harcolok valós, vagy vélt igazamért, kiken gázolok keresztül, kit és mit nem kímélek, csak azért, mert igazam van? Ismerem-e szavaim, cselekedeteim, indulataim ilyenkor? „Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki...” A szolga nem szól egy szót sem, nem tiltakozik, nem méltatlankodik, nem fellebbez, nem gyaláz. Mint a bárány, amelyet a vágóhídra visznek, vagy mint a juh, amely némán túri, hogy nyírják...

Íme az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit...

Erőszak, hatalom, akció nem győzheti le a gonoszság erőit. Sőt, az erőszak még több erőszakot szül. A szolga, ez a semmivel bíró senki, a halál és bűn és fájdalom erőit

saját sebezhetőségével győzte le. Belépett az erőszakba, és véget vetett hatalmának. A szolga alázata ez...

Ének: 340.1-5

(5. A szolga sikere)

„Az Úr akarata volt az, hogy betegség törje össze. De ha fel is áldozta magát jóvátételül, mégis meglátja utódait, sokáig él. Az Úr akarata célhoz jut vele. Lelki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és megelégedett lesz. Igaz szolgám sokakat tesz igazzá ismeretével, és ő hordozza bűneiket. Ezért a nagyok között adok neki részt, a hatalmasokkal együtt részesül zsákmányban, hiszen önként ment a halálba, hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétkét vállalta magára, és közbenjárt a bűnösökért.” (Ézs. 53.10-12)

A szolga életének vége lett. Összetörték, összezúzták, és ő ezt némán tűrte. De a szenvedő szolga énekének nincs vége. Sőt, végtelen perspektívákat nyit. Az Úr akarata volt, hogy betegség törje össze. Az Úr akarata célhoz ér vele: meglátja utódait, sokáig él. Az Úr szolgája sikeres, eredményes, mert az Úr akaratát vitte véghez.

Íme, az Úr szolgája. Torz, iszonyatos – és mégis vonzó, megejtő. Megsebzett, összetört, és mégis ő a gyógyító, a szabadító. Megalázott, és kiirtott, és ugyanakkor megdicsőült és felemeltetett.

Vajon bennem célhoz ért-e az Úr akarata a szenvedő szolgálóval? „Lelki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és megelégedett lesz.” Hogyan látsz, Uram, ha rám nézel? Elégedett vagy? Szabad vagyok? Gyógyult vagyok? Elhittem a hihetlent? Nyilvánvalóvá lett előttem a te hatalmad? Bele tudok kapaszkodni mindenestől a szenvedő szolga diadalába? Rá merem-e bízni magamat, minden gyötrelmem, fájdalom, elesettsége, bűnöm erre a szolgálóra?

Az Úr elkészítette számunkra a gyógyulást. Hittel vegyük magunkhoz, és magunkat ajánljuk fel újra öneki! Engedjük közel magunkhoz a sebzett gyógyítót az úrvacsora közösségben, arcunkat nem eltakarva gyötrelmei elől, hanem teljes lényünkkel odafordulva ahhoz, akit sokan megvetettek, és aki számunkra mégis a legnagyobb kincs!

Ének (úrvacsorára készülve): 344